

[Aaga Fogh.]

lovgivning, vi burde gennemføre for at animere til opsparing, vil jeg sige, at jeg synes ikke, en sådan lovgivning ville være helt rimelig, men det skal jeg vende tilbage til senere i mit indlæg.

Angående de foreliggende lovforslag kan jeg udtale, at min og mit partis stemmer vil være til rådighed for gennemførelsen af dem, hvis vi ikke kan finde noget bedre. Kan vi finde noget bedre, som vi kan enes om, er det klart, at vi vil gå til en forhandling derom i udvalget. Og her vil jeg gerne sige for vort vedkommende — det gælder vel også for ministeren — at kan vi få en rimelig forhandling på et bredere grundlag, vil vi være villige dertil.

I lovforslaget om spiritus-, øl- og vin-afgifterne, hvis paragraffer vi skal drøfte nærmere i udvalget, er der et par ting, jeg ikke er ganske tilfreds med. Det gælder § 1, punkt 2, beskattningen af det milde øl. Det er nu beskattet med 28 kr. pr. hl. Her er foreslået den bestemmelse, at bryggerier, der brygger mere end 8 000 hl i finansåret, ingen lettelse skal have. Nu kan det godt være, det er en rent teoretisk betragtning, men man kunne tænke sig ét bryggeri, der bryggede 7 999 hl, og ét, der bryggede 8 001 hl; ville det så være rigtigt at gøre en forskel på 7 000 og nogle hundrede kroner på de 2 bryggerier? Jeg er meget vel klar over, at vi kun har 2 bryggerier, der brygger over 8 000 hl, og de ligger meget højt oppe, men det kan man ikke se af lovforslaget, og derfor vil jeg gerne have svar på dette spørgsmål.

Jeg mener, at bestemmelsen om restaurationskatten er et skridt i den rigtige retning, men det er formentlig ingen overraskelse for den højtærede minister, at den ikke tilfredsstillende mig. Når vi nu går ned til 20 pct., vil det i praksis sige, at det bliver 25 pct., fordi man også svarer skat af skatten; den restauratør, der skal have 1 krone hjem for en eller anden genstand, må kræve 1 kr. 25 øre, og den restauratør, der skal have 2 kr. hjem, må kræve

2 kr. 50 øre o. s. v. Reelt bliver det altså 25 pct. Det, der gør mig betænkelig ved denne skat, er stadig, at den overhovedet ikke kan kontrolleres. Når det viser sig i praksis, at i enkelte byer er næsten 100 pct. af restauratørerne blevet tiltalt for skatteovertrædelser og for hele landet over 50 pct., er der ikke tvivl om, at den lov, vi har gennemført, medfører en så uhyre kontrol, at det i virkeligheden er uanstændigt at opretholde den.

Derfor vil jeg meget kraftigt henstille, at vi ser nærmere på denne lovgivning, ser, om ikke vi kunne finde frem til noget bedre. Det er jo helt urimeligt, når vi har med en vare som øl at gøre, som vi kunne beskattede hektolitervis, at vi så beskatter den flaskevis, eller for snapsens vedkommende endda glasvis. Det giver et fantastisk arbejde for vore toldere, og disse kan overhovedet ikke gennemføre det. Dette medfører snyderi, hvad vi ikke kan være tjent med. Vi kan ikke være bekendt at opretholde en sådan lovgivning. Derfor anbefaler jeg meget stærkt at undersøge, om det vil være muligt at komme væk fra den.

Jeg vil også gerne understrege — hvad jeg har sagt tidligere — at restaurationskattens betydning for smugdrikkeriet er overordentlig stor. De flasker, der tømmes ved vore forsamlingshuse og andre steder ud over landet, når fester holdes, er mange, og det er den uheldigste form for spiritusnydelse, der findes. Derfor burde vi bekæmpe den. Jeg er ikke modstander af spiritus, men jeg ønsker, at det, der nydes, skal nydes under så gode forhold som muligt, d. v. s. i gode, lyse lokaler, der vil skærpe kravene til restauratørerne: de må ikke skænke for berusede, de må ikke skænke for mindreårige, de skal have ordentlige lokaler o. s. v. Men der er ingen grund til at straffe en restauratør, som handler med spiritus, mere end en købmand. Han er ikke større synder end købmanden, og derfor burde man ikke have den særlovgivning. Det er efter min mening urimeligt at opretholde den.